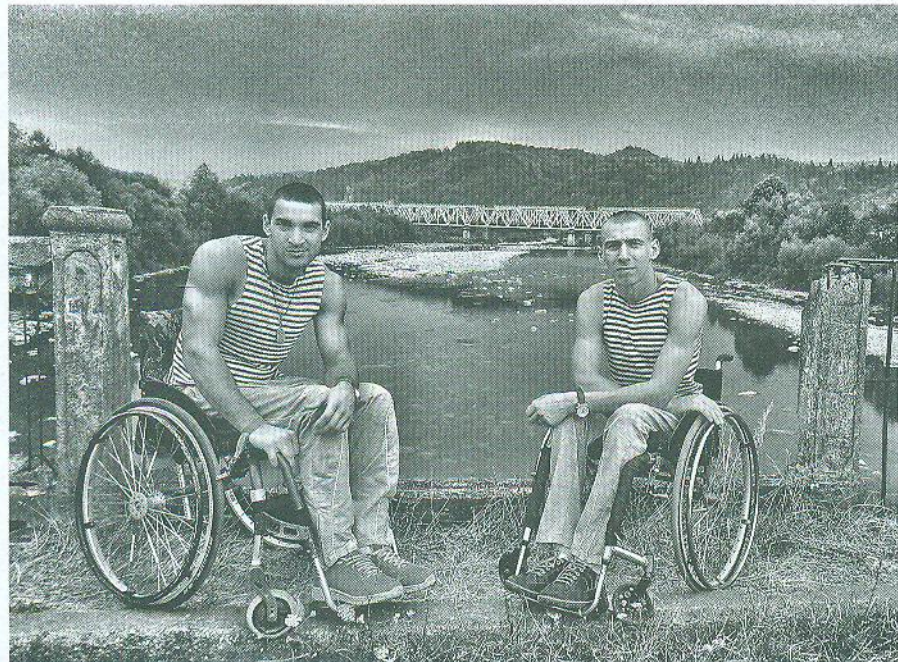

Бій триває...

Два юнаки, вісімнадцятирічний Роман Панченко та дев'ятнадцятирічний Сергій Калитюк, у 2013 році, на той час ще не знайомі, записалися у контрактники до 25-ї окремої Дніпропетровської повітряно-десантної бригади.

Не можна не згадати історію цієї бригади на початку війни 2014 року, про яку писали та обговорювали у ЗМІ, а мої Герої були учасниками тих гучних подій. Зокрема, оприлюднена інформація за 17 квітня 2014 року, коли на засіданні Верховної Ради України виконуючий обов'язки Президента України О. В. Турчинов оголосив про розформування їх бригади за боягузтво та здачу зброї. А Генеральна прокуратура України відкрила відповідне провадження.

Водночас цього ж 17 квітня 2014 року керівник групи «Інформаційний опір» Дмитро Тимчук прокоментував ту заяву і наголосив, що версія подій не відповідає дійсності...

Ще не встигли розмови про одну подію цієї бригади, як 14 червня 2014 року відбулася доленосна друга подія – літак Іл-76, в якому мав летіти наш Герой Сергій, заходив на посадку у Луганський аеропорт і його збили терористи так званої ЛНР за допомогою російської ПЗРК «Ігла».

В той день вилітало три борти і Сергія перед відправкою пересадили у третій борт, а другий збили... Як результат – 40 десантників та 9 членів екіпажу загинули...

Наші Герої Роман і Сергій служили в одній бригаді, і 19 червня 2014 року відбувся доленосний бій, після якого вони обидва отримали поранення – нині прикуті до візків.

Того ж дня у важкому стані обидва хлопці були відправлені до Харкова для надання допомоги та розподілу до місця лікування.

Наступного дня, 20 червня, важко поранених Романа та Сергія відправили одним рейсом на Львів у шпиталь. Ліжка у реанімації стояли поруч, де вони й познайомились. З того часу їх життєвий шлях став ніби одним, адже вони постійно поруч, підтримують один одного. Радяться, допомагають...

Сергій і Роман ще зовсім молоді хлопці, отримали важкий вирок від своєї долі та мають важкі наслідки цієї кривавої війни.

Проте хлопці не втратили віри, життєрадісні, мудрі не по роках, цілеспрямовані та оптимістично налаштовані.

У них можна вчитися любити життя та бути оптимістами.

« Куля потрапила в лоб, над лівим оком... Кров залила мені все обличчя. І в ту ж секунду мене прошили ще чотири кулі – в спину! »

Я щаслива людина...

Зворушлива до сліз історія цього молодого, не по роках мудрого, відвертого, оптимістичного і справедливого юнака змушувала мене декілька разів сідати до цього тексту і дописувати. Багато його однокласників нині бігають по кав'ярнях, розважаються, насолоджуються своєю молодістю, в той час, коли Сергій бореться за своє життя. Він постраждав за те, щоб ми тут мирно жили.

Хотілося б побачити Сергієву маму Тамару Грантівну, яку він безмежно любить, і подякувати їй за виховання такого мужнього і чуйного сина. Бо ж у хвилини, коли життя Сергія було на волосині, він звертався до побратима, щоб передав його слова мамі: «Вибач, що так вийшло, я тебе люблю...»

Хотілося б схилити перед нею і багатьма такими ж мамами голову за недоспані ночі, переживання, сльози та молитви, які вони посилають своїм синам. Тамара Грантівна має повне право гордитися Сергієм! Він живий, дуже сильний та вольовий. А скільки таких синів не повернулося з війни...

Доля не завжди була такою жорстокою до Сергія, адже дарувала йому знайомство з чудовою, щедрої душі дівчиною Анею у Львівському шпиталі, з якою вони нині поєдналися і сподіваються на щасливе майбутнє.

Тож нехай Всевишній посилає їм щастя і взаєморозуміння у всьому.

* * *

Сергій Калитюк родом із Дніпра, де навчався у російській 121 середній школі до 9 класу. Вступав у автотранспортний технікум Національного гірничого Університету (АТ НГУ), та не пройшов. Із часом йому пояснили, що на підготовчих курсах він «не сподобався», бо ж були «потрібніші»...

Після цієї невдачі наполегливий Сергій не розгубився і вступив у Дніпропетровський навчально-виробничий центр. Відучившись три роки, отримав диплом автослюсаря 4 розряду й опісля вступив в АТ НГУ

на третій курс заочної форми навчання. З 4-го курсу йде в армію на контрактній основі в 25-у Дніпропетровську окрему повітряно-десантну бригаду.

У березні 2014 року перебував в околицях Амвросіївки Донецької області на кордоні з Росією, аж до ротації.

З часом їх бригаду направляли на Краматорськ і Слов'янськ.

Якраз у Слов'янську відбулася та історія про «зраду», яку оприлюднили у Верховній Раді.

Сергій Калитюк

**23 роки. Служив в армії
на контрактній основі
в 25-й Дніпропетровській
окремій повітряно-
десантній бригаді.**

«На під'їзді до Слов'янська дорогу перекрив натовп із жінок, дітей, літніх людей. Вони заблокували техніку, а з-за їх спин вийшли цивільні люди зі зброєю і кинулися роззброювати наших хлопців.

Ми могли б чинити опір, але у нас був наказ не стріляти, бо ж постраждало б місцеве населення, а наші війська оголосили би вбивцями», – розповідав Сергій.

Коли з часом доповіли «на гору» усі дрібниці тої ситуації, то виконуючий обов'язки Президента України Олександр Турчинов навіть вибачився перед бійцями і сказав, що то вина окремих осіб. Тому бригада так і залишилась у повному складі.

